

Replik til Edelberg

AF

AAGE TROMMER

Jeg kan helt og fuldt tilslutte mig de synspunkter, Hans Kirchhoff har fremført i ovenstående indlæg, og skal blot supplere på et par punkter, hvor Peter Edelberg tager mig specielt under behandling.

Man skal sandelig være forsigtig med sine overskrifter. Tilbage i 1995 forekom det mig at være en god idé at kalde en status over udforskningen af besættelsestiden på dette tidspunkt »Hvad har vi nået, og hvad mangler vi?«. Lidet kunne jeg ane, at denne overskrift kunde Edelberg ti år senere bruge til at bevise, at jeg havde »en kompilatorisk indstilling«. Denne titel sagde nemlig det hele, skriver han. Jeg gad vide, om han mon har læst alt det, der fulgte efter overskriften, for allerede på næste side gjorde jeg op med forestillingen om, at nogen enkelt historiker kan sige det sidste ord i nogen sag. At man så i sin sjæls inderste måske tror og håber det, er noget andet. Det tror Edelberg formentlig også, at han har gjort i det, han har skrevet om sin onkel!

Endvidere bliver min bemærkning om, at man skal skrive om og ikke for sit emne, med andre ord *sine ira et studio*, brugt til, at jeg – og Kirchhoff – ligger under for den opfattelse, at »der findes én adækvat fortælling om besættelsestiden« – og altså netop kun én. Det er ren manipulation! Bemærkningen var rettet mod al den megen forherligende »hurrahistorie«, der i tidens løb er blevet skrevet ikke mindst om de fem år dengang.